

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

[ΠΕΡΙΔΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ]

Κάτω σε μια δέρμια τοῦ Μεξικοῦ τὸ 1797, στὸν κῆπο μιᾶς ἀγορικίας, μία σοφία κυριά κοιμιζεται. Εἶναι δύορφη σὸν ἀγέλος! "Ἐνας φρικώδης τὴν δύναμιν δοῦλος, τρυπανόμενος στοὺς ὑδάτους σὲ μικρὴ ἀπόστασι, θαυμάζεις κερυφή τὴν δύορφα της τὴν ὄντερμένη. Εἶναι ἐρωτευμένος μαζί τῆς παραφόρως, μισεῖ τὸν αὐθέντη τοῦ σύντροφη τῆς, ἀλλὰ καὶ δὲν τολμᾷ νὰ τὴν ἔγιογ. "Εξαφανίζει βλέπει ἔνα τεράστιο φεῖδος νὰ κατεβαίνῃ ἁντρίον τῆς. Πρόδεις σιγμῆρη διατάξει. Νὰ τὴν σώσῃ ἡ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ πέσῃ θῦμα τοῦ τρομεροῦ ἀπόστατον; Τὸ φεῖδος πλησιάζει. Θὰ τὴν δάγκανε στὸν κρινένιο λαμπρὸ τῆς. Τότε ὁ μαθητὸς δραγά καὶ τὸ φονεύει, δεσχόμενος τὸ δάγκανε στὸ βραχίονα. "Ἡ θυμὸς τοῦ ὑπῆρχε μαγάλη. Ἡ κυρία δὲν ξύνηται. Σκύβει καὶ τολμᾷ ἡ τὴν φιλήση. Τὸ φίλημα αὐτὸς δέρχεται τὸν ὑπὸ τῆς. Ταραγμένη φεταὶ τὸν δοῦλον οἱ θέλει εἰπεῖν. «Ηθούρα νὰ σᾶσσα ἀναγκαίλλει πῶς δὲνδέντρης ἐπιστρέψει», λέγει αὐτός. Καὶ πράγματι ἀκούεται τὸ ποδοβολήτη πέπειά πον τῆς πλησιάζει. "Ο σύνγονος τῆς Ἐλισσάβετ Γοντράν ἐπιστρέψει, καὶ εἰς αὐτήσην τῆς ἀποκαλύπτει δύο σκοτός του εἰνε τὸ δουλεμπόριον. "Ἡ Ἐλισσάβετ ταράσσεται. "Ο Γοντράν τῆς ὑπενθύμιζει τὸ παρελθόν τῆς. "Εκείνη ἀναγκάζεται νὰ τοῦ ἀφηγηθῇ τὰς τραγικὰς περιπτειας τῆς νεότητος τῆς.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενον)

Δὲν μπορεῖ νὰ ζῆσαι σὰν τροφαδόφεος ἡ σὰν βισκός. Εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἔξαντλήσῃ δὲν τοῦ τὴν δρᾶσι γιὰ νὰ πετοῦῃ στὸν κοινωνικὸ πόλεμο. Καὶ δὲν μπορεῖ ἔγῳ, δὲ παλαιὸς αὐλικὸς τῶν Βερσαλλῶν καὶ τοῦ Τριανῶν, νὰ ἔξισώνωμαι ἔδω μὲν χρυσοθήρα, τὸν χρενοῦν ιτάνιον καὶ τὸ σημερινὸν ἀφέντη. Καὶ ἡ ἔξωρίστηκα στὸ Μεξικό, θὰ ηθελα κ' ἔδω ἀκόμη νὰ μποροῦσα νὰ ζῆσαι σὰν τὸν Ἀπολιτεῖαν ἀπὸ πατατία, ποὺ ζῦσαν σατραπικὰ κ' εἰχαν ὅλοληρες πλοιτεῖες ἀπὸ πατατία, ὑπερχόουσ, δούλους καὶ στόλους ἀπὸ χυσόπλωρα καραβία!

"Οχι, ἔνας εὐγενής, ποὺ δὲν τοῦ λείπει οὔτε τὴν ὑδέληση,

οὔτε κ' ἡ γενναιότης, δὲν μπορεῖ νὰ ζῆσαι δέν σὰν ποιητής, ἐνῷ οἱ κείμεροι ποὺ τρέχουν δίπλα του εἰνε γιομάτοι ἀπὸ χυσοῦ ἄρμα.

— "Α! Γοντράν, τοῦ εἰπεῖ ἡ Ἐλισσάβετ, ἀφίνεις τῆς ἐπλίδες σου νὰ φτερουγίζουν πολὺ μακρύν καὶ πλάνεις πολὺ ἐπικινύνην δύνεια.

— Κυρία, τῆς εἰπεῖ βιβλιαράδη Γοντράν, πετῶντας μ' ἀγανάκτηση τὸ ἀποτύχιον του χάρα, εἶναι πολὺ ευκολό βέβαια σὲ μὰ γυναικα, ποὺ μὲς στῆς φλέβες τῆς δὲν τρέχει αἷμα εὐγενικό, νὰ εἶνε εὐχαριστημένη μ' αὐτή τῇ ζωῇ, ποὺ ζούμε ἔδω.

— Δὲν ἔχειτο ποτὲ, Γοντράν, διτεὶ εἷμα κόσθιο ἔμπρόφου καὶ διτεὶ μόνο ἡ ἔντιμότης κ' ἡ γενναιοψυχία σου σ' ἔκπανταν νὰ μὲ πάρις γυναικά σου καὶ νὰ μου προσφέρεις τὸ εὐγενές δύνομά σου.

— Δυστυχημένη! τῆς εἰπεῖ δ Γοντράν, σκάζοντας στὰ γέλοια. Μή μου ἀποδίδης ἀρετές που εἴμαι ἀνάκινος νὰ τῆς ἔχω. Δὲν μὲ γνόδοις καὶ ἀδόμα. Απατάσαι μὲν νομίζεις διτεὶ σ' ἐπήρηα γιὰ νὰ δώσω δραματικὸ ὄλικο στὸν πρῶτο δραματογράφο.

— Μὲ πειραιώς τοῦσα τοῦ σὲ τὸν ἀστέτευσος ἀπάνται σ' αὐτὸς τὸ ζήτημα, τοῦ ἀστέτησης μὲ δόντην ἡ Ἐλισσάβετ. Δὲν εἴσαι πιὸ ὄπαλιδος αὐλικὸς τῶν Βερσαλλῶν, ὃστε νὰ σὲ κάννη νὰ γερέπεσαι μιὰ τόσον εὐγενής πράξεις καὶ νὰ τὴν θεωρῇ γελοία κ' ἀξιούσα καριτέ! "Ω, οἱ σημερινοὶ σου σαρκασμοὶ ποτὲ δὲν θὰ σταθούν ικανοὶ νὰ σθίνουσον ἀπὸ τὴν μήνη μου τὴν ἀνάμνηση ἐκείνης τῆς νύχτας ποὺ ἐφάνηκες σὲ μένα ἀγγελος σωτῆρο. "Ω, πόσον ήσουν ὥρας τότε, διταν μὲ τὰ μάτια γεμάτα ἀστραπές μ' ἐποστάτευες ἀπὸ τὰς ἀπειλὰς τῶν ἀνάδονων ύβριστων μου στὸν ἀλλησμόντο ἐκείνο χορ!

— Σῶπα πιὰ! μὴ θέλης νὰ μὲ κάννης ήρωα μυθιστορήματος, ἐνῷ δὲν εἴμαι. Βαρέθηκα νὰ σου κρύβωμαι τόσον καιρὸ κ' ἔχω στήμερα κέφι νὰ σου πῶ δηλητὴν ἀληθεύθεια.

— Πᾶς; φωνάεις ἡ Ἐλισσάβετ, μὲ τὰ μάτια τῆς γεμάτα δάκρυα. "Ωστε διλα αὐτὰ, ἔκεινο τὸ βράδυ στὸ χορό, ήσαι σκηνοθετημένα;

— "Οχι, βέβαια, τῆς ἀπάντησην ὁ Γοντράν. Δύο ἄρχοντες καὶ ἔνας πλούσιος κτηνατίας ἀνάκλαυψαν διτεὶ σὺ ἦσαν τὸ δωριάστερο κόσμημα μέσον στὸ χρυσούσιο τοῦ πατέρου σου καὶ ἀντὶ νὰ καλώσουν μεταξὺ τους, γιὰ νὰ σὲ κατακήσῃς δι πόδηνατος, ἀποράσιον νὰ σὲ πατέξουν στοὺς κύρων. "Ἐκεῖδοισος δὲ κτηνατίας καὶ οἱ δύο ἄλλοι, τὸν ἔβοιθμόσαν στὴν ἐπικείσθησην του αὐτήν. Κ' ἐπειδὴ ἔδω δὲν τὸν ἀγαποῦσες, ἀποφάσισε καὶ σὲ ἔκλεψε καὶ σ' ἐπῆγε στὸ σπίτι του.

[Υπὸ τοῦ Ισπανοῦ συγγραφίας Εμμ. Γονζαλεσ]

— Ἐκεῖ δυμας, εἰπε ἡ Ἐλισσάβετ, προτίμησα νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πενία, παρὰ ν' ἀγγέω τὰ δηλητηριασμένα φαγητά ποὺ μοῦ ἔφερνε, μὲ τὴν ἐπίδημα νὰ μὲ ἔγειλάσημ. "Αλλὰ καὶ ἄλλη παγίδα μοῦ ἔστησε. "Ἐνας φρικώδης τὴν δύναμιν δοῦλος, τρυπανόμενος στοὺς ὑδάτους σὲ μικρὴ ἀπόστασι, θαυμάζεις κερυφή τὴν δύορφα της ὄντερμένη. Εἶναι ἐρωτευμένος μαζί τῆς παραφόρως, μισεῖ τὸν αὐθέντη τοῦ σύντροφη τῆς, ἀλλὰ καὶ δὲν τολμᾷ νὰ τὴν ἔγιογ. "Εξαφανίζει βλέπει ἔνα τεράστιο φεῖδος νὰ κατεβαίνῃ ἁντρίον τῆς. Πρόδεις σιγμῆρη διατάξει. Νὰ τὴν σώσῃ ἡ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ πέσῃ θῦμα τοῦ τρομεροῦ ἀπόστατον; Τὸ φεῖδος πλησιάζει. Θὰ τοῦ λαμπρὸ τῆς. Τότε ὁ μαθητὸς δραγά καὶ τὸ φονεύει, δεσχόμενος τὸ δάγκανε στὸ βραχίονα. "Ἡ θυμὸς τοῦ ὑπῆρχε μαγάλη. Ἡ κυρία δὲν ξύνηται. Σκύβει καὶ τολμᾷ ἡ τὴν φιλήση. Τὸ φίλημα αὐτὸς δέρχεται τὸν ὑπὸ τῆς. Ταραγμένη φεταὶ τὸν δοῦλον οἱ θέλει εἰπεῖν. «Ηθούρα νὰ σᾶσσα ἀναγκαίλλει πῶς δὲνδέντρης ἐπιστρέψει», λέγει αὐτός. Καὶ πράγματι ἀκούεται τὸ ποδοβολήτη πέπειά πον τῆς πλησιάζει. "Ο σύνγονος τῆς Ἐλισσάβετ Γοντράν ἐπιστρέψει, καὶ εἰς αὐτήσην τῆς ἀποκαλύπτει δύο σκοτός του εἰνε τὸ δουλεμπόριον. "Ἡ Ἐλισσάβετ ταράσσεται. "Ο Γοντράν τῆς ὑπενθύμιζει τὸ παρελθόν τῆς. "Εκείνη ἀναγκάζεται νὰ τοῦ ἀφηγηθῇ τὰς τραγικὰς περιπτειας τῆς νεότητος τῆς.

— Τὶ σημασία ἔχει τὸ παρελθόν! τῆς ἀπάντησης ὁ κ. Φαβιέρ.

— Οστε, Γοντράν, μὲ νομίζεις ἔνοχον; φωνάεις ἡ Ἐλισσάβετ, χλωμή σὰν πεθαμένη, σφίγγοντας τὸ μπράστο τοῦ συζύγου της. Νο μίζεις διτεὶ σκέπασες τὴν ἀτιμα μου μὲ τ' δονούμα σου ἡ διτεὶ μου ἔσωσες τὴν ἀπειλουμένην τιμὴν μου; "Απάντηση!

— Δὲ μὲ μέλλει γιὰ τὸ παρελθόν! ξαναεἰπε ψωπῆδος ὁ Γοντράν.

— Μὰ εἶνε τρομερό αὐτό, φωνάεις ἡ δυστυχισμένη γυναίκα. Καὶ πῶς μπόρεσες νὰ κρύψῃς τὸσα χρόνια αὐτὴ τὴν ἀτιμα επική γιὰ μένα ίδεα σου καὶ διὰ μὲ παρουσιάζεις στὸν κοσμό ὡς κ. Φαβιέρ, σύγινόν σου! Μὰ λύτρει εἰνε ἀδύνατον. Εἶσαι τὸσο εύηνής καὶ περήφανος, διτεὶ φανταζόμουν πῶς δὲν θὰ μεσούσης νὰ συνδέσῃς τὴν παραγέη σου μὲ μιὰ γυναίκα ποῦ θὰ νομίζεις ἀτιμασμένη...

— Σὲ πιστεώ, εἰπε βαρύς δ Γοντράν, ἀλλὰ τὶ σημασίαν ἔχει τὸ παρελθόν;

— Καλά, Γοντράν, νὰ λοι τὶ συνέρη τὸ τρομερὸ ἔκενο βράδυ.

ΚΕΦΑΛΙΟΝ Γ'.

— Μ' ὀδήγησαν, ἔξηκολούνης ησεν ἐκείνην φιμωμένην σ' ἔνα στενὸν δωμάτιο που, ἀντί γιὰ τοῦ, εἶναι σὲ πατέρη την τεντωμένην. "Απὸ ἐκεῖ ἔρχονται κάποιος ὑπόκοπτος θρύβος. Καθὼς ἔμαθα, τὸ δωμάτιο αὐτὸ δηταν ἔνα μυστικὸ θεωρεῖ τῆς διπέρας, δὲ διόρθωσις ποὺ ἀκούγονταις νὰ συνδέσῃς τὸν παραγένησην την παρακαλούσσαν.

— Μέσα στὸ θεωρεῖ βρέθηκα μόνη μου μὲ τοὺς τρεῖς ἔχθρούς μου, ποὺ φοροῦσαν μαύρα γιὰ τοῦ, την τηγανόδημοσιασ στὸ χορό μὲ συγχορεύτη μου τὸ κτηνατία, καὶ οἵσος μὲ εἰχε κερδίσαι στὸ παγινόδημο.

— Εκλαγα καὶ γονατισμένη τοὺς παρακαλούσσαν.

— Αδίκως κλαίς, μου ἔλλειγε δ ἔνας, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα, γιατὶ εἶτε φαίνεται πιὸ διμορφός.

— Ο ἄλλος φαινότανε κάπως ε σπλαγχνιώτερος καὶ τοῦ πηραία τὰ κέρατα καὶ τὰ εσφραγίδες μέσα σὲ τὰ δικά μου ποὺ ήσαν παγινόδημα καὶ τὸν παρακαλούσσαν θεωρῶς νὰ μὲ λυτρώσῃ. "Αλλά ὁ προδιεύδοντάς τον ἔλεγε:

— Αὐτὴ ἡ νέα δὲν εἶνε πιὰ καὶ μᾶς παρὰ τὸ ἀντικείμενο τοῦ παγινούσιού ἔχεις δώσεις τὸ λόγο τῆς τιμῆς σου στὸ Ζουκαρέτ. Θὰ τοῦ δώσῃς διοικήσης λοιπὸν τὸ δικαίωμα ν.ι. λέγη διτεὶ παρέβης τὸ λόγο σου;

— Εκείνος κατερίνεις καὶ σπάται ε. "Οσον ἀφορῇ τὸν τρέτο, τὸν κτηνατία, δὲ τὸ ἐπόλμησα νὰ τοῦ πῶ πιστατία, γιατὶ μὲ φοβίδαν τὰ χοντρέα καὶ κτηνώδη μάτια του καὶ διὰ φοβίδαν τὰ σπάται.

— Οταν είδα αὐτὸ τὸ τέρας νὸ φρεσται κατὰ πάνω μου γελωταὶς σατανατία, ἐκ ινα δυσ βήματας, ἀλλὰ ἔκεινος μου ἔπιεσε τὸ χερό μου τὰς κέρατας καὶ τότε ἔνοιωσα κρύσις ίδρωταις νὰ γεμίζῃ τὸ σῶμά μου.

— Εκείνος προσβεβλημένος ἀπὸ τὴν ψυχρότητά μου, μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ θυμό μ.

— Πρόσεξε, κυρία μὴ μᾶς ἀψηφάς καὶ μὴ σπρώχνης τὰ πράγματα στὸ ἀποχωρητό. "Αν ἔστι εἰσει ὥραία σὰν τὸν Ἀφροδίτη εἰμαι καὶ ἔγω πλούσιος, δισο λέγη.

(Ἀκολουθεῖ)

